

Νεοπαγανισμός: 'Έλληνας = Μη Χριστιανός'!!! (Γεώργιος Μπαμπινιώτης, καθηγητής Γλωσσολογίας, πρύτανης του Πανεπιστημίου Αθηνών)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : 15 Ιανουαρίου, 2006

Είναι εντυπωσιακό ότι ένα άρθρο του κ. Μπαμπινιώτη για τον Νεοπαγανισμό είχε τόσες αντιδράσεις οι οποίες μάλιστα δημοσιεύτηκαν. Άρα υποπεύομαι ότι το πρόβλημα των νεοειδωλολατρών δεν είναι και τόσο μικρό!

Διαβάστε τον διάλογο στο παρακάτω κείμενο

Νεοπαγανισμός: πίσω ολοταχώς!

Είναι ιδιαίτερα λυπηρό να προσπαθούν μερικοί νεοπαγανιστές να βάλουν εναντίον του Χριστιανισμού

Ποιος θα το φανταζόταν ότι μετά 20 ολόκληρους αιώνες ζωής τού Χριστιανισμού, μετά την εξάπλωση τής διδασκαλίας τού Ευαγγελίου στο μεγαλύτερο τμήμα τής Οικουμένης, μετά την ιστορική συμπίεση Ελληνισμού και Χριστιανισμού, θα εμφανίζονταν στη σύγχρονη Ελλάδα μερικοί συμπατριώτες μας που εν ονόματι τού Ελληνισμού, τής ελληνικότητας και τής Ελλάδας θα στρέφονταν συλλήβδην εναντίον τής χριστιανικής θρησκείας, καλώντας σε επιστροφή στη λατρεία των ειδώλων, στην **ειδωλολατρία**, στον **παγανισμό** και στον **πολυθεϊσμό**! Με κάποιες πρόσφατες νεοπαγανιστικές απόψεις που έχουν διατυπωθεί τα τελευταία χρόνια, δεν ξέρει κανείς αν πρέπει να χαμογελάσει πικρά για όσα λένε αυτοί οι νοσταλγοί ενός «θρησκευτικού αττικισμού» ή αν πρέπει να προβληματιστεί σοβαρά για τα ακραία αναχρονιστικά φαινόμενα ορισμένων φιλόδοξων αμαθών ή ημιμαθών, οι οποίοι μέσα σε ένα κλίμα σύγχυσης φρενών που παρατηρείται σε ορισμένες εκφάνσεις τής σύγχρονης ζωής εκλαμβάνουν τη χριστιανική πίστη ως εχθρό των διδασμάτων, των αρχών και των αξιών τού Ελληνισμού. Υπάρχουν δηλ. σήμερα, στις αρχές τού 21ου αιώνα, συμπατριώτες μας, ελάχιστοι ευτυχώς, μερικοί από τους οποίους αποτελούν γραφικές μάλλον φιγούρες, που υποστηρίζουν ότι εχθρός τού Ελληνισμού υπήρξε και είναι ακόμη και σήμερα ο Χριστιανισμός και ότι όποιος

πιστεύει στις αξίες και τα ιδανικά τού Ελληνισμού είναι αυτομάτως αντίθετος προς τον Χριστιανισμό, που ως θρησκεία υπέσκαψε και έβλαψε τον Ελληνισμό! Το αποκορύφωμα αυτής τής φαινής «σύλληψης» είναι ότι η αποδοχή τού Ελληνισμού συνδέεται αυτομάτως με την απόρριψη τής χριστιανικής θρησκείας και ότι περαιτέρω προϋποθέτει επιστροφή στην αρχαία ελληνική θρησκεία, δηλ. επιστροφή σε μια πολυθεϊστική ανθρωπομορφική αντίληψη τού θείου, σε ό,τι είναι γνωστό ως «Δωδεκάθεο». Πρόκειται για μια αντίληψη που πολιτισμικά για την πορεία τού Ελληνισμού συμπίπτει, στην πράξη, με το ναυτικό παράγγελμα «πίσω ολοταχώς»! Αυτός ο φολκλορικός «ελληνισμός της χλαμύδας», όταν περνάει σε τελετές αναβίωσης τής αρχαίας λατρείας των Ολυμπίων θεών με ανάλογη ενδυμασία, ύμνους και σύμβολα (δάδες, θυσίες ζώων κ.τ.ό.), ταυτίζει ανεπίτρεπτα και ανιστόρητα τον Ελληνισμό με φαιδρές καταστάσεις. Μπορεί μάλιστα να πάρει και τη μορφή κωμικοτραγικής πρόκλησης, όταν «ζητείται πίσω» ο Παρθενώνας, για να αποτελέσει τον επίσημο ναό τής νεοπαγανιστικής λατρείας!

Όσο αυτή η νεοπαγανιστική αντίληψη είναι απλώς μια ευφάνταστη σύλληψη μερικών αρνητών τής χριστιανικής διδασκαλίας, που τους κάνει αναχρονιστικούς νοσταλγούς τού αρχαίου κόσμου, ενός κόσμου που έχει παρέλθει ανεπιστρεπτί, το θέμα δεν έχει ιδιαίτερη σημασία. Όταν όμως ταυτίζεται στο μυαλό κάποιων με την απόδοση τιμής προς τον Ελληνισμό και με την ανιστόρητη παραδοχή ότι Ελληνισμός και Χριστιανισμός υπήρξαν δύο αγεφύρωτα εχθρικοί κόσμοι, τότε πρόκειται για έμμονη ιδέα που καταλήγει σε επικίνδυνη έως ύποπτη πολιτισμική παραχάραξη μιας ιστορικής πραγματικότητας. Η πραγματικότητα είναι ότι ο Ελληνισμός και ο Χριστιανισμός, δύο μεγάλα πολιτισμικά μεγέθη, που ξεκίνησαν πράγματι με σύγκρουση κατόρθωσαν να περάσουν ήδη από τους πρώτους μεταχριστιανικούς χρόνους σε μια θαυμαστή, ιστορικά τεκμηριωμένη, συμπόρευση, η οποία στηρίχθηκε σε αναγνώριση τού συμπληρωματικού χαρακτήρα των δύο πολιτισμικών μεγεθών από τους ίδιους ανθρώπους, τους Έλληνες χριστιανούς. Αυτό επιτεύχθηκε με πρωτοβουλία μεγάλων Πατέρων τής Εκκλησίας, όπως ο **Μέγας Βασίλειος** και ο **Γρηγόριος ο Θεολόγος**, οι οποίοι είχαν σπουδάσει στη Φιλοσοφική Σχολή των Αθηνών και γνώριζαν εις βάθος τη σημασία των ελληνικών γραμμάτων, τής ελληνικής γλώσσας και τής ελληνικής σκέψης και οι οποίοι πίστευαν και δίδασκαν ότι ο Χριστιανός έχει πολλά να κερδίσει από τη μελέτη των ελληνικών κειμένων. Η διδασκαλία περί αθανασίας τής ψυχής, καθώς και οι ηθικές αξίες που αναδύονται μέσα από τα κείμενα των μεγάλων τραγωδών, ακόμη και μέσα από την ποίηση (μην ξεχνάμε πως ο Γρηγόριος ο Θεολόγος ήταν και μεγάλος ποιητής) δεν διέφευγαν την προσοχή των Πατέρων που είναι γνωστό ότι γνώριζαν βαθιά την ελληνική φιλοσοφία, τη ρητορική και την ελληνική σκέψη και παιδεία γενικότερα. Τιμούν και διδάσκονται οι Πατέρες από τον ορθό λόγο των αρχαίων Ελλήνων, ενώ προσπερνούν τη μυθολογία τους όσο αντανakλά τις ανθρώπινες αδυναμίες τού Δία ή τής Ηρας ή διαφόρων μυθολογικών ηρώων.

Έτσι ένιωθαν, για να συνεχίσουμε την ιστορική περιπλάνηση, και ο **Φώτιος** και ο **Αρέθας** και ο **Ευστάθιος**, αυτές οι μεγάλες μορφές τής Εκκλησίας και των γραμμάτων τού Βυζαντίου, όταν μελετούσαν, παρέπεμπαν ή μιλούσαν για τους αρχαίους. Και εκκλησιαστικοί άνδρες τού διαμετρήματος ενός **Ευγένιου Βούλγαρη**, ενός **Νεόφυτου Δούκα**, ενός **Ανθιμου Γαζή** ή ενός **Κωνσταντίνου Οικονόμου** ή ενός **Νεόφυτου Βάμβα** έτσι ένιωθαν όταν χρησιμοποιούσαν τα ελληνικά γράμματα και τα ελληνικά κείμενα για να συμβάλουν στον φωτισμό τού σκλαβωμένου Γένους.

Γι' αυτό είναι ιδιαίτερα λυπηρό και άδικο να προσπαθούν μερικοί, ελάχιστοι το ξαναλέω, νεοπαγανιστές να βάλουν εναντίον τού Χριστιανισμού εν ονόματι δήθεν τού Ελληνισμού! Να αγνοούν μια ιστορική πραγματικότητα που πέρασε μέσα από την Παιδεία και την Εκπαίδευση των Ελλήνων, αυτή τής «αλληλοπεριχώρησης» Ελληνισμού και Χριστιανισμού, και να προβάλλουν ψευδοδιλήμματα που ξεπέρασε ο Ελληνισμός στον ιστορικό του βίο με ελάχιστες αποκλίσεις μερικών φανατικών ένθεν κακείθεν που όμως δεν επηρέασαν τη συμπόρευση. Ας απομονωθούν αυτές οι φωνές και ας μην προβάλλονται από ανυποψίαστους υπεύθυνους τηλεοπτικών σταθμών, που στον βωμό τής θεαματικότητας αναζητούν πάσης μορφής «θέαμα».

Για τους γνωρίζοντες, όσοι αγαπάμε και έχουμε αγωνισθεί για τα ελληνικά γράμματα, τη διατήρηση και τη διάσωσή τους, υπάρχουν τόσα πεδία αγώνα για την ανάδειξη και αξιοποίηση των αρχών τού Ελληνικού πολιτισμού, ιδίως στον χώρο τής Ευρώπης που πρέπει να συνειδητοποιήσει τις πνευματικές ρίζες της, ώστε να μην περισσεύουν χρόνος και δυνάμεις για ψευδοκηρύγματα και ψευδοδιλήμματα τα οποία, αν βρουν σοβαρούς υποστηρικτές, ευτελίζουν τελικά τον ίδιο τον Ελληνισμό.

(Πηγή: "ΤΟ ΒΗΜΑ")